

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

V. Secundum argumentum, quo Jesum volunt pronuntiatione nominis
divini miracula edidisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

agros manus imponent, & bene habebunt. Non ergo portentificam vim averfatur Christus, qua pollebat ipse, & fore spondebat ut Discipuli quoque sui pollerent: at eam qua futurum sciebat, ut ad munus suum ac titulos usurpandos impiolium homines abuterentur. Eam, inquam, probabat, quam ad conciliandos sibi hominum animos suis quandoque largitur Deus, quæque reformandis in melius hominum moribus adhibetur; eam repudiabat, quæ in hominum perniciem, & divini cultus corruptionem, Dæmonem auctorem habet. Eam denique jubebat admitti, quæ Mosaicæ similibus esset; eam respui, quæ Ægyptiarum incantationum.

De Magia
librum scri-
psisse.

August. libr. 1.
De consensu
Evangel. cap. 9,
& seq.

Matth. 12. 27,
28.

Act. 19. 19.

Dionys. apud
Euseb. Hist.
libr. 7. cap. 10.

Const. apud
Euseb. De vit.
Const. libr. 2.
cap. 50.

Act. 11. 28. &
21. 9. 10. & 21.
17. 18.

Joel 1. 28, 29.

Iren. libr. 2.
cap. 17.

Secundum
argumentū,
quod Jesum
volunt pronun-
tiatione nomi-
nis divini
miracula edid-
isse.

IV. Impietatem suam alio mendacio cumularunt Christiani nominis hostes, supposito sub Jesu nomine libro magicas artes complexo, quibus eum miracula fecisse volunt. Verum inscite in fallaciam ingressi sunt, cum Petro & Paulo inscriptum à Jesu opus sinxerunt. Nam hos, præ reliquis, Christi Discipulos Magiæ insimulant: uti factum ab Hierocle, in libro cui titulus, Φιλαλήτης, quem refellit Eusebius. Quasi Jesu familiaris fuerit Paulus, qui aliquanto post Jesu mortem in Christianorum castra transit. Adversus conditores figmenti hujus vehementer excandescit Augustinus, libro primo De consensu Evangelistarum; quæritque cur qui librum hunc legere possunt, in quo portentifica Jesu ars tradita est, eadem quæ ipse patrare miracula non possunt. Quærit præterea, an qui tantum *γοητείας* suis & *πελοουρημασι* vivus mortuusque valuit, iisdem antequam natus esset efficere potuit, ut sancti Prophetæ divino spiritu afflari de se ea prædicerent, quæ opere deinde completa sunt. Quod argumentum alibi quoque urget non segniter. Adde nemini sano persuaderi posse, huic doctrinæ favere Dæmonem, quæ Dæmonis cultum evertit, & idola pestumidat. Quæ ratiocinatione adversus Judæos Christus Jesus utebatur. *Omne, inquit, regnum divisum contra se, desolabitur; & omnis civitas, vel domus divisæ contra se, non stabit. Et si Satanæ Satanam ejicit, adversus se divisus est; quomodo ergo stabit regnum ejus?* Homines præterea ab omni, non actorum solum & verborum, sed cogitationum etiam pravitate revocabat Jesus; ad quam eosdem impellit Dæmon. Docet nos etiam Lucas in Actis, Ephesi Pauli Discipulos, qui fuerant curiosa sectari, contulisse libros, & combussisse coram omnibus. Curiosa hæc, fuerunt magicæ artes, quarum studio infames fuisse Ephesios antiqui scriptores produnt. Memorabile est Porphyrii Christianorum adversarii testimonium, ab Eusebio recitatum libro quinto Præparationis Evangelicæ, quo nullam hominibus opem præstari ait à Diis Ethnicorum, ex quo Jesus coli cæptus est; morbosque vulgo grassari, ejecto jam & profligato Æsculapio, ab hisque Diis. Quamobrem Dionysius Alexandrinus in Epistola ad Hermammoneum, Christianos esse dicit *ἀντιπάροισι καὶ καλύψαι τῶν παμμάχων καὶ βδελυκτῶν ἐπιτοδῶν* Sceleratis & execratis incantationibus adversari & impedimento esse. Tum subjicit: *καὶ γὰρ οἱ καὶ ἵσαν ἱερῶν παρῆτας καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ μέσσην ἐμπνέοντες καὶ φθερόμενοι, δεισσομένης τῆς ἀληθείας διαμόνον ἐπιβουλάς.* Poterant enim, ac etiamnum possunt, si adsint & cernantur, statu solummodo, vel verbo omnes impiorum Dæmonum technas discutere. Narrat quoque Constantinus Imperator, in Edicto ad Provinciales de eorum errore qui plures Deos colunt, Apollinem ex oraculo esse profatum, impedimento sibi esse viros quosdam justos, Christianos videlicet, quominus vera ex tripode prædiceret. Huc adjungendus Oraculum Plutarchus; ex quo discas, paulatim ea conticescere cœpisse, ad Christi usque tempus, quo obmutuerunt; quasi fracta tum penitus Dæmonum vi, silentioque ipsis imposito. Respondebat Julianus ὁ ἀθεϊστής, Prophetas apud Christianos, perinde ut oracula apud Ethnicos defecisse. At falsitatem convincit liber Actorum, in quo & Agabus propheta, & quatuor Philippi Evangelistæ filix prophetides commemorantur, juxta id Joëlis, quod in iisdem Actis descriptum est: *Et erit in novissimis diebus, dicit Dominus, effundam de spiritu meo super omnem carnem, & prophetabunt filii vestri, & filix vestra, & juvenes vestri visiones videbunt, & juvenes vestri somnia somniabunt. Et quidam super servos meos & super ancillas meas, in diebus illis effundam de spiritu meo, & prophetabunt.* Scribit præterea Justinus adversus Tryphonem, ad suam usque ætatem prophetiæ donum in Ecclesia viguisse. Idem tradit Irenæus. Quodque majus est, Scriptorem quidam vetus apud Eusebium libro quinto Historiæ, affirmat, auctore Apostolo, prophetiæ donum ad postremum usque Christi adventum in Ecclesia minime desitutum.

V. Pervulgata est, & ab aliis jam obruta Rabbiorum quorundam de Christo Jesu fabula, quæ nec à nobis sileri debet. Narrant Helena regina temporibus in Hierosolymitano Templo exitisse lapidem, cui olim Arca imponi solita fuerat, in eoque descriptum fuisse *שם ה'הו'א*, hoc est, nomen Dei propriis elementis expressum; cujus ea vis erat, ut quicumque illud didicisset, omnium prodigiorum potens esset: veritos ergo Sapientes ne quis ea facultate abuteretur, canes æreos portæ custodes apposuisse; qui hac arte fuerant fabricati, ut si quis memoriæ mandato nomine

pararet exire, magnis eorum territus latratibus sacri nominis oblivisceretur: horum igitur gnarum Jesum descripsisse nomen in membrana, eamque vulnere deinde facto cruri insuisse: sicque egressum Templo, membrana extracta oblitum nomen iterum didicisse, & ejus ope tot deinde prodigialis virtutis opera edidisse. Placet enimvero hæc Judæorum confessio, non præstigijs, aut incantationibus, non Dæmonum ope, sed divini nominis virtute miracula Jesum patrasse. Verum æquem nobis narrationis hujus testem dabunt? quis lapidis hujus, & descripti in eo divini nominis? quis canum ænoorum latrantium? an Libros sacros? an Josephum, qui Templum, & quidquid Templo memoratu dignum inerat, accurate recensuit? minime sane. Quis sacri nominis saxo insculpendi auctor fuit? an Salomon? quæso cur Salomon, aut quicumque rei artifex fuit, arte ipsæ sua usus non est, & nullis miraculis inclaruit? cur non Sapientes ipsi canum æreorum fabricatores, *Συναγωγῶν* virtute, in gentis suæ salutem, Urbisque ac Templi tutelam usi sunt? Helenam illam, qua regnante id contigisse ferunt, Adiabænorum reginam fuisse sciendum est, Monobazi uxorem, Izata matrem, quæ suscepta Judæorum religione venit Hierosolyma, maximisque beneficiis affecta gente, & clarissimis in regione excitatis monumentis, perpetuam apud eos nominis sui memoriam reliquit. Cum autem post Agrippæ regis obitum, vel ipsædem circiter temporibus sacros Judæorum ritus sequi instituerit, ac deinde etiam Hierosolymam sit profecta, facile intelligitur Claudio imperante hæc evenisse, quod optime vidit R. Azarias in Meor enajim, proindeque insignem esse Rabbiorum *אישוריהו*, qui horum temporum æqualem Jesum faciunt. Quo etiam commentu hujus vanitas deprehenditur.

VI. Postremo ad extenuanda Christi Jesu prodigia, alia afferuntur ab Ethnicis, aut impijs edita: de quibus univèrse dici potest, vel conficta esse & commentitia, vel magica arte, ac præstigijs facta. Mirifica illa quidem Vespasiani opera, quibus cæco cuidam visum restituisse, & alium manu ægrum sanasse fertur, à subdolis Ægyptiorum artibus videntur profecta, inter quos acta res est. Fama acceperant illi, fortasse à Judæis, quorum multitudo ingens erat Alexandria, Josephum sacra quædam oracula Vespasiano accommodasse, quemadmodum alibi diximus, quæ in Judæorum Messiam conveniebant. His ne quid in adulatoria arte concederent Ægyptii, Deum facere, divinæ virtutis opera ipsi affingendo, voluerunt, quem Judæi Messiam fecerant. Cum ergo inaudissent Jesum, qui Messias habebatur à plerisque, cæcum illito oculis sputo sanasse, & claudos ac debiles morbo liberasse, duos in eum cultum subornant, quasi ille manu, hic oculis captus esset. Tabe oculorum notum hunc fuisse scribit Tacitus: quibus notum? an Vespasiani comitibus recens illuc appulsis? haudquaquam certe, sed Ægyptiis commentu artificibus, qui falso id testificabantur. *Vespasianus primo irrideat, aspernari: verba sunt Taciti; quippe fraudem & palpum sentiens: tandem vocibus adulantium in spem induci; medicis præsertim rem fieri posse suadentibus, quippe doli fortasse conscis; cum dicerent Huic non esse exesam vim luminis, & redituram, si pellerentur obstantia: illi elapsos in prævum artus, si salubris vis adhibeatur, posse integrari. Agnoscis, Lector, simulatos morbos, quales illi sunt mendicorum æriscatorum, qui ad movendam misericordiam ægrorum habitu sese componunt. Re intellecta Vespasianus falsis morbis falsam medicinam adhibuit, alterius calcata manu, insputatis alterius oculis. Ergo mirabile non est, quod addit Tacitus: Utrumque qui interfuerit nunc quoque memorant, postquam nullum mendacio pretium. Rem geri visam fuisse non negamus, gestam fuisse negamus. Alium præterea dolum Imperatori instruxerunt: Serapeum adeunti visum pone tergum adesse Basilides, unus è primoribus Ægyptiorum, qui tunc morbo implicitus octoginta millium itinere aberat. Nempe hominem aliquem corporis filo Basilidis consimilem in sanum clam inductum Imperatori admovent, ut ex Basilidis nomine regni omen caperet, visumque statim subducunt. At de Christo Jesu similes strophas, fucosque suspicari non possumus: nam quis viro tenui & obscuro ad fraudem, mimumque subservire in animum induxisset? quis fallaciæ fructus? quam facile à magistratibus suspiciosus, ac invidis, & Jesum exosis fraus omnis relecta fuisset? an in hominibus valetudinis incertæ ac dubiæ? an in cæcis, quibus non exesa esset vis luminis? imo, in eo quem captum esse oculis ab ipso ortu parentes, vicini, populus universus sciebat, in mortuo jam fœtente. Igitur non Judæi, non Ethnicis miraculis Jesu fidem derogare audent.*

Simili arte febrilaborantem Hadrianum, & vitæ peræssum, ac manus sibi inferre volentem aggressus est Antoninus: mulierem induxit, quæ in somnis monitam se diceret brevi convaliturum Hadrianum, atque id Imperatori renuntiare jussam; quod cum non fecisset, esse cæcatam, iterum deinde jussam esse eadem facere, & genua ipsius osculari; quod si fecisset, visum esse recepturam; paruit demum illa, & oculos aqua, quæ in fano erat, ablutos recepisse se finxit. Subornavit Antoninus & Pannonium

Tertium argumentum. Miracula Vespasiano & Hadriano afficta expendantur.

Tacit. Hist. lib. 4. 12.